

2 1967
vasaris

ECOUTÉ

eglutė

1967

2

vasaris

ilustracijos

S. Smalinskienė — psl. 1
P. Osmolskis — 3, 5, 7, 8, 9, 13, 16-17,
30, 32
V. Stenčikaitė-Abraitienė — 7
S. M. Eucharista — 10, 11
A. Balukas — 14
R. Ramanauskaitė — 18
M. R. Kuhlmanienė — 19, 21
N. Baniienė — 24, 25, 26

turinys

Lakštingalos giesmė	3
pagal P. Bendorių	
Jeigu būčiau aš paukštelis	5
P. Imsrys	
Nuostabioji žuvytė	6
Ko jie nusigando	7
Gintarė	
Mislės	9
Laisvės žygin	10
J. Minelga	
Puputis padangėse	11
Linutė	
Požemių kraštas	14
A. Vambutas	
Mažasis jūreivis	16
V. Jonikas	
Sigutė smilgutė	18
L. Gudelienė	
Truputį pagalvok	22
Žemėlapių galvosūkis	23
Gyvenimo siūlas	24
B. Vindašienė	
Narvydo nuotykių	27
J. Šulcas	
Mūsų kūryba	30
Linksmiau	32

▲ vienintelis lietuviškas vaikų laikraštėlis pasaulyje ▲

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA

Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

SPAUSDINA

IMMACULATA PRESS

Putnam, Connecticut 06260

KAINA: metams — \$4.00

atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

EGLUTĖ

Immaculate Conception Convent
Putnam, Connecticut 06260

DĖMESIO:

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reiką. "Eglutės" iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

LAKŠTINGALOS GIESMĖ

pagal P. Bendorių

Aukštame, tvirtame kalėjime kankinosi nelaimingas kalinys. Negeri žmonės, nekaltai suėmę, jį ten uždarė. Kalėjime buvo drėgna, tamsu ir šalta. Vietoje minkšto patalo buvo tik drėgni sutrinti šiaudai. Valgyti gaudavo tiktai sausos duonos ir vandens.

Išbalęs, nuliūdęs ir ligotas, jis ten išbuvo ilgą laiką. Saulutė retai tešviesdavo į jo mažą langelį, tyras oras kalėjimo nepasiekdavo. Liūdnai jis mąstydamas apie savuosius, gimines, apie savo šeimą. Manė, kad gal jau jie senai jį užmiršo... Kas gi dedasi pasaulyje, giminėje, galvojo jis.

Kartą priėjo prie langelio. Buvo neapsakomai gražus vasaros vakaras. Saulė leidosi už girios, rausvai apšviesdama medžių viršūnes. Žmonės vaikščiojo ir važinėjo gatvėmis. Kalėjimas stovėjo aukštai, o žmonės žemėje atrodė visai mažiukai. Jis pradėjo šaukti, bet niekas jo negirdėjo. Ore skraidė paukščiai. Prieš jo langą lakiojo erelis.

— Erelī, erelī! — šūkterėjo kalinys, — atsitūpk ant mano langelio ir papasakok man, kas dedasi žemėje. Pagiedok man giesmelę.

— Ne, — atsakė erelis, — tavo langas labai mažas, man nėra kur atsitūpti. Aš negaliu papasakoti tau kas dedasi žemėje, nes retai ten nusileidžiu. Aš darau sau lizdą

ant aukščiausių uolų ir senų ąžuolų, toli nuo piktų žmonių. Aš nepagiedosiu tau giesmės, nes niekuomet negiedu ant žemės — skrajoju aukštai aukštai, ir mano giesmę tegirdi tiktai amžinoji saulė.

Ir galingai suplasnojęs ilgais sparnais, erelis pakilo į padanges ir dingo.

Staiga kalinys pamatė nuostabiai gražią baltą gulbę.

— Gulbe, gulbe, papasakok man, kas dedasi žemėje, pagiedok man giesmelę, — prašė kalinys.

— Ne, — atsakė gulbė, — aš nepasakosiu tau kas dedasi žemėje. Aš visada plaukioju tyrame, šaltame vandenyje, tarp žalių nendrių. Rytui išaušus, garsiai surinku: Labas rytas! Bet pagiedoti tau negaliu, nes giedu tiktai prieš mirtį.

Tai pasakius, gulbė pranyko, švytuodama baltais sparnais.

Tuo tarpu atskrido būrys žvirbliukų čirškiukų.

— Žvirbleliai, žvirbleliai, atsitūpkite ant mano lango, papasakokit, kas dedasi žemėje. Pačiulbėkite man! — sušuko nuliūdęs kalinys.

— Čirkšt, čirkšt! Mes neturime laiko. Mums reikia sulesti grūdelius, kuriuos malūnininkas netyčia pabėrė.

Bet štai purpterėjo mažas pilkas paukštelis. Paskraidė paskraidė prieš kalėjimo langą ir atsitūpė ant geležinės pynės.

— Sveika gyva, lakštingalė! Ačiū, kad mane aplankei. Papasakok, kas dedasi žemėje, pačiulbėk man.

Lakštingala užsuokė savo devyniais balsais, o vargšas kalinys net pravirko iš džiaugsmo. Atsigulė ant šiaudų, klausė ir verkė.

— Vakar rytą, auštant, — suokė lakštingala, — buvo šaltoka. Nulėkiau į tavo namus ir, atsitūpusi ant žydinio alyvos krūmo, čiulbėjau ir čiulbėjau prieš atvirą langą. Lopšelyje miegojo tavo mažasis broliukas. Jis atmerkė savo mėlynas akutes ir paklausė! “Kur Petriukas? Kur Petriukas?” Jis klausė mano giedojimo, bet visai nesišypsojo.

— Tavo giminės tavęs pasiilgo. Jie tave myli ir labai nori pamatyti, — tęsė lakštingala. — Nenu-
simink! Dievas mato,
kad esi nekaltas. Teismas
tave išteisins ir paleis iš

kalėjimo. Grįši į namus ir pasakosi savo vaikams, kaip ne-
kaltai kentėjai, sėdėdamas kalėjime. Tu mokysi juos my-
lėti tiesą ir kovoti už tautą. Tavo pamokymas nepražus!
Tu su džiaugsmu sulauksi žilos senatvės ir matysi, kaip
nušvis tavo tauta, pakilusi iš miego...

JEIGU BŪČIAU AŠ PAUKŠTELIS

Pranas Imsrys

Jeigu būčiau aš paukštelis,
Jei turėčiau sparnelius, —
Plas, plas, plas į tėviškėlę,
Į gimtuosius namelius.

Tuoj nulėkčiau, nuplasnočiau,
Plas, plas, plas erdve plačia,
Kur visų svajonių mūsų
Laivas supas paslapčia.

Nuplasnojęs aplankyčiau
Broliukus ir seseles.
Giesmele gal suraminčiau
Skausmo pilnas širdeles.

Miela būtų, kad galėčiau
Tėviškėlę aplankyti.
Nors akutėmis paukštelio
Gimtą kaimą pamatyt.

NUOSTABIOJI ŽUVYTĖ

Pasaka

Viename skaidriame ežere gyveno graži žuvytė. Jos nugarėlė saulėje blizgėjo — kaip sidabras. Laimingai ji nardė ir žaidė vandenyje, kol senas kietaširdis žvejys užsimanė sugauti gražiąją žuvytę. Jis užsimovė ant meškerės sliėką ir įleido į vandenį. Žuvytė buvo alkana. Pamačiusi sliėką, nudžiugo. “Tai bus gardūs pusryčiai!” pagalvojo ji ir net pliaukštelėjo uodegute. Bet kai tik ji apžiojo sliėko galą, žvejys patraukė meškerę ir ištraukė žuvytę iš vandens. Jis jau norėjo ją šmakšt į krepšį įkišti, bet žuvytė prabilo plonu, drebančiu balseliu:

— Mielas dėduti, paleisk mane atgal į vandenį. Aš labai jauna, noriu dar pagyventi ir pažaisti. Dabar iš manęs labai menkas kąsnelis. Paleisk, o kai užaugsiu, galėsi vėl mane pasigauti.

Suminkštėjo senio širdis ir jis atsakė:

— Jei man prižadėsi, kad kitais metais šituo laiku čia būsi, tada paleisiu!

Žuvytė prižadėjo ir žvejys paleido. Ji vėl plaukiojo ir žaidė, kaip pirmiau. Ji buvo dar miklesnė, o jos nugarėlė dar gražiau blizgėjo saulėje. Dvylika mėnesių taip greitai prabėgo. Žuvytė jau buvo didelė sidabrinė žuvis. Ji atsiminė savo pažadą ir... ką gi darys... Nuplaukė į tą vietą, kur su žveju susitarė susitikti.

Žvejys sėdėjo ant kranto ir meškeriojo.

— Sveikas gyvas, dėde! — tarė žuvytė. — Štai ir atplaukiau pažadėtu laiku. Dabar daryk su manim ką tik nori!

Žvejys labai nustebo, kad žuvytė taip savo žodį laikė.

— Sidabro žuvyte, tu taip ištikimai laikei savo pažadą, kad aš visai nebenoriu tavęs gaudyti. Plauk, sveika, kur nori! Užteks man žodžio nelaikančių žuvyčių prisimeškerioti.

Žuvytė tik linksmai pliaukštelėjo sidabrine uodegaite ir nuplaukė. — Gal ir dabar ji nardo skaidriame ežere...

KO JIE NUSIGANDO

Albanų pasaka

paruošė Gintarė

Kartą senelė tarė anūkei:

— Nebėra namie vandens. Eisiu į upę ir parsinešiu. Paėmė senelė kibirą ir nukiūtino vandens pasisemti. Dar nespėjo senelė išeiti, ir anūkė panoro eiti vandens. Paėmė ji mažą kibirėlį ir nubėgo paskui savo senelę. Namie liko tik gaidelis. Ir jis panoro eiti vandens. Paėmė gaidelis dar mažesnį kibirėlį ir nužingsniavo paskui senelę ir anūkę.

O tuo metu iš savo urvelio iškišo galvą pelytė, pagalvojo, pagalvojo, ir taip pat nutarė eiti vandens. Paėmė pelytė kibirėlį — mažytį, kaip siuvimo pirščiukas — ir nubėgo prie upės.

Štai ir susirinko jie visi paupyje. Prisisėmė savo kibirus ir pasuko namo. Pirmojiėjo senelė, paskui senelę — anūkė, paskui anūkę — gaidelis, o paskui gaidelį — maža pelytė.

Netoli kelio augo obelis, o po ja miegojo pilkas kiškėlis.

Pūtė vėjas ir supo obels viršūnė. Nukrito vienas obuoliukas. Pupt! — pataikė kiškėliui tiesiai į kaktą.

Stryktelėjo kiškėlis išsigandęs. Šoko — na, ir pakliuvo tiesiai senelei po kojomis. Nusigando senelė, pargriuvo ir visą vandenį išliejo.

Išsigando ir kiškėlis. Nudūmė jis takučiu kiek tik kojos nešė — ir susidūrė su anūke. Anūkė pargriuvo. Visą vandenį išliejo.

Dar labiau išsigando kiškėlis, dar greičiau nukūrė. Nepastebėjo jisai, kaip kaktomušiais susidūrė su gaideliu. Sukarkė gaidelis ir paleido kibirą iš snapo.

O mažoji pelytė, vos tiktai pamačiusi, kad kažkas atbėga, metė kibirą, — na, ir nėrė į krūmus!

Po kiek laiko nusiramino senelė, pagalvojo, pagalvojo, pagaliau ir sako:

— Tai laimė, kad aš nuo tos meškos išsigelbėjau!

Susimąstė ir anūkė ir tarė:

— Tai laimė, kad aš nuo to vilko išsigelbėjau!

Pagalvojo, pagalvojo ir gaidelis — na ir sako:

— Tai laimė, kad aš nuo tos lapės išsigelbėjau!

Nunėrusi į krūmus, pamastė ir pelytė:

— Tai laimė, kad išsigelbėjau nuo to baisaus katino!

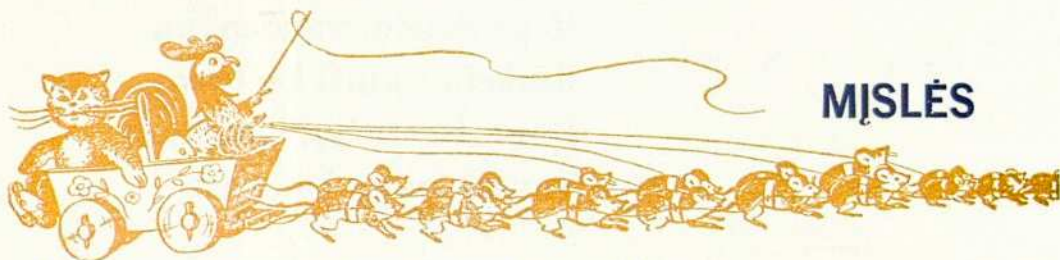

O tuo tarpu vargšas kiškelis skuto laukais, kiek tik įkabindamas. Atbėgo jis miškan ir iširausė į lapų krūvą. Vargšelis sunkiai alsavo, negalėjo atsipeikėti. Kai truputį nurimo, pagalvojo:

— Na, ir nusikamavau! Ir medžiojo mane, ir puolė! Turbūt šimtas medžiotojų su šešiais šimtais skalikų! Vos išsigelbėjau.

Štai, kaip vieną kartą visus išgąsdino mažas, raudonas obuoliukas, kurį vėjas nuo obels nukrėtė...

MISLĖS

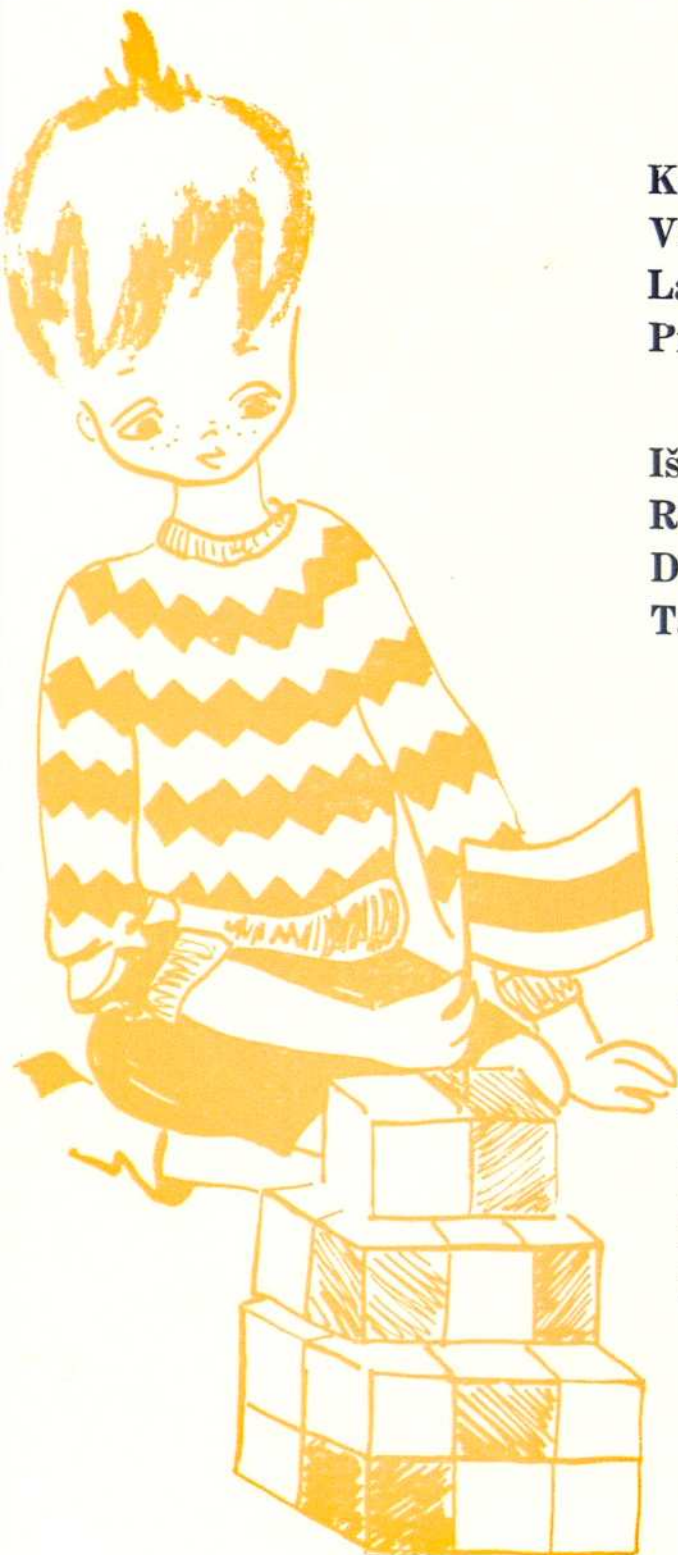
1. Geltonas vyrelis, žalia barzdelė.
2. Mažas bernelis, juoda galvelė.
3. Vis pirmyn, vis pirmyn,
Iš vietos — anei krust.
4. Dvylika brolių turi vieną juostelę.
5. Vikri mergytė, sidabro suknytė.
6. Bėga dieną naktį, gulėdama lovoje.
7. Vandeniui maudo, ugnimi šauda.
8. Mažas vabaliukas, jame aštrus kirveliukas.
9. Du kartus gimsta, vieną kartą miršta.
10. Vėjas pučia, pati juda, vaikai linguoja.

Mislių atsakymai: 1. morka, 2. degtukas, 3. laikas, 4. metalas, 5. žuvis, 6. upė, 7. perkūnas, 8. bitė, 9. paukštis, 10. obelis.

LAISVĖS ŽYGIN

Jonas Minelga

Kai užaugsiu toks kaip tėtė —
Vilksiuos kario miline,
Laisvės žygį reiks pradėti,
Priešas Vilniuj ir Kaune.

Iš už marių, vandenynų
Rinksims ginti Lietuvos,
Daug Kęstučių, Gediminų
Tautai laisvę iškovo.

Mylim savo tėviškėlę,
Mylim žemę tos šalies.
Nenurimsim neiškėlę
Ten trispalvės virš pilies!

Mama, tėti, augam kovai
Dvasioj bočių milžinų,
Mokslas, darbas — palydovai
Mūs gražių, gražių dienų.

PUPUTIS PADANGĖSE

Linutė

Kai saulutė jau šokinėjo virš pilkų medžių, Puputis su mama skubėjo per pievas į aerodromą. Mama pelė nešė didelį lagaminą, o Puputis dovanų krepšelį. Puputis retkarčiais taip sau nusišypsojo, prisiminęs kaip jis pirmą kartą lėktuvu skrido.

— Mamyte, ar atsimeni, kaip aš lėktuvo išsigandau? Maniau, kad paukštis, — kikenė Puputis, kad net ūseliai drebėjo iš to juoko.

Mama pelė nusišypsojo ir ketvirtą kartą apžiūrėjo Puputį, ar jis šiltai apsirengęs. Kaip visom gerom mamom, jai rūpėjo, kad kokia sloga nepagriebtų Pupučio už ausyčių, ar už uodegytės, ar už kokio kito galiuko.

Puputis ėjo pasišokinėdamas ir vis žiūrėjo į medžių viršūnes. Jis labai norėjo pamatyti kokią lėktuvą ir pamoti. Ir staiga kažkas sublizgėjo saulėje. Puputis mojavo visom jėgom, kol pavargo, ir lėktuvas pradingo debesyje.

— Mamyte, ar ir mes taip skrisim tarp debesų? Ar ir mums kas nors mojuos? — klausinėjo peliukas. Jis nebeatsiminė kaip viskas atrodė, kai jis skrido į šiaurę, nes beveik visą kelią buvo užsimerkęs iš baimės.

Mama pelė nespėjo Pupučiui atsakyti, nes tarp medžių pasirodė aerodromas, ir Puputis vėl aiktelėjo iš džiaugsmo.

— Puputi, tik tu necypinėk tiek daug. Dar čia šalta, ir koks nors bacilas pagriebs tau už gerklutės!

— O kas tas bacilas? Aš jam neleisiu čiupinėti mano gerklės, ot! — drąsiai atsakė Puputis.

— Tu jo nė nematysi, jis toks mažiukas. Užtat reikia saugotis, arba susirgsi.

Bet Puputis jau tik viena ausyte klausė, ką mama jam sakė. Jam buvo daug įdomesni dideli sidabriniai lėktuvai, negu tie nematomi bacilai.

Lėktuvai stovėjo gražiai išsirikiavę didžiulėje aikštėje. Žmonės jau lipo į vidų. Motorai užė ir garsiakalbiai triukšmavo.

— Mamyte, čia tiek daug triukšmo, kad net sunku galvoti. Kur mūsų lėktuvas? Ar jis mums pasakys, kad jis mūsų? Aš nežinojau, kad lėktuvai taip garsiai kalba!

— Puputi, tai ne lėktuvai, bet žmonės per garsiakalbius kalba. O tu tai tikras klausimų maišelis. Vieną dieną ims ir per kišenės skylutes visi klausimai išbirs, — juokėsi mama.

Ji visai lengvai surado lėktuvą į Floridą ir juodu įlipo. Viduj buvo kaip tik patogi vietelė prie lango, ir juodu ten atsisėdo.

Kai lėktuvo motorai pradėjo užti, Pupučio uodegytės galiukas visvien sudrebėjo. Jis pradėjo labai rimtai apžiūrinėti dovanas krepšelyje, kad niekas nepamatytų, kaip ūseliai dreba. Tik mama pelė visvien pastebėjo, nes visos geros mamos daugiau žino, negu sako.

— Puputi, kai pakilsime į orą, pamatysi, kaip žemėje viskas keisis. Kai kur iš pradžių bus sniego, o paskui darysis šilčiau ir šilčiau, — ėmė pasakoti mama pelė.

Peliukui buvo taip įdomu, kad jis pamiršo užiančius motorus, ir beveik nepastebėjo, kad lėktuvas pakilo nuo žemės ir jie atsidūrė debesyje.

— Ot, kad tam lėktuvui neužeitų noras atsigulti ir užmigti minkštame debesyje, — nusijuokė Puputis. — Kažin kaip reiktų jį prižadinti — gal kas nors jam šonus pakutentų...

Mama pelė tik nusišypsojo iš jo gudrybių ir išvyniojo sūrio gabaliuką priešpiečiams... Jie skrido ilgai, ir Puputis užmigo, nes tą rytą reikėjo anksti atsikelti. Kai jis pabudo, jau reikėjo nusiimti palatą, nes buvo per šilta.

— Mamyte, aš kažkur skaičiau, kad Floridoje gyvena krokodilai. Ar jie žinos, kad mes atskrendam?

— Krokodilai neateis į aerodromą mūsų pasitikti, — ramino mama.

— Turbūt juos matysim tiktai zoologijos sode! Bet dabar jau reikia daiktus susirinkti, tuoj nusileisim.

Kai sidabrinis lėktuvas nutūpė ant žemės, Puputis su mama ir visais ryšuliais išlipo lauk. Aikštėje jau laukė visa Pilkiukų šeima. Puputis susiieškojo savo gražiausią šypseną ir, tvirtai laikydamas dovanų krepšelį, dideliais žingsniais sekė mamą giminių link.

POŽEMIŲ KRAŠTAS

Alfonsas Vambutas

Tęsinys

Taurutė patenkinta, kad nors tiek gero galėjo padaryti, perėjo per deimantinį tiltelį. Netikėtai atsidūrė plynėje, kur šakojo vien kelmynai, bruzgynai ir kelmynai. Juodas dangus be saulės, mėnulio, žvaigždės ar debesėlio, tarsi kiaura bedugnė. Jokio tako nematydama, ji pamanė, kad paklydo ir bailiai apsidairė. Aplink viešpatavo kurti tylą. Tik įdūkęs vėjas be pertraukos žvarbiai švilpė, stengdamasis viską į vieną gabalą susukti. Norėdama greičiau savo namelius pasiekti, ji įsidrąsino toliau eiti. Net atsargiai pėdą už pėdos dėliojant, aštrūs smailūs dygliai supiaustė batukus. Likus basai, skaudžiai badė kojas.

Ilgai ji po plynę klaidžiojo, kol mažą lūšnelę užtiko. Už jos pašėlusiai užė upė, juodesnė už rašalą, o toliau be pradžios ir galo neaprežta tamsa viešpatavo.

Mergaitė nusigando. Kiek pasidairiusi, pravėrė lūšnelės duris ir įsmuko vidun.

Kai ji praregėjo, apsidairiusi nustebo, kad lūšnelėje nuo lubų karojo voratinkliai, lyg džiunglės vijokliai. Pro apdulkėjusį mažą langelį šviesa šykščiai veržėsi vidun. Nešvarios grindys, lėkštės, šaukštai ir nepaklota lova teikė pasibaisėtiną įspūdį.

— Kur aš pakliuvau? — susirūpino Taurutė. — Kas čia gyvena, kad taip nešvaru! — Ir jai dingtelėjo bailsi mintis. — Gal raganos?... — Ji norėjo bėgti, bet atsiminė, kad už lūšnelės juoda upė ir begalinė tamsa. Susivaldė ir pasidavė likimui.

Iš prigimties būdama švari mergaitė, ji tuoj griebėsi darbo. Nuo lubų nutraukė kabančius voratinklius, išplovė grindis ir tvarkingai paklojo lovą. Nespėjus paskutinį išplautą dubenėlį į vietą padėti, prasi-vėrė durys ir įėjo senelis.

Nelauktai prie darbo užklupta, Taurutė krūptelėjo. Netikėtą svečią akimis permetė, nedrąsiai užkalbino:

— Laba diena!... Prašau sėstis.

— Ačiū! — ant slenksčio stovėdamas, piktai atsakė šis.

— Kas gi tamsta būsi?

— Argi nežinai? — nustebo senelis. — Esu dievaitis Upinis.

— Upinis! — įsidrąsino Taurutė. — Ir taip nešvariai gyveni?

— Ką padarysi, lietuviams krikštą priėmus, likau iš krašto išvartas ir netekau vaidilutės, — rūsčiai pastebėjo jis. — Sakyk man, mergužele, ar nesi ta pati, apie kurią liputis čiulbėjo, kad čia netyčia įkri-
tai?

— Ta pati, — prisipažino, sunkiai atsidususi.

Dievaitis Upinis paglostė savo žilą barzdą, smalsiai permetė akimis sutvarkytą trobelę ir pasiteiravo:

— Ar tau čia patinka? Aš kaip tik ieškau mergytės, kuri mano lūšnelę švarią laikytų.

— Ne! — išsprūdo jai. — Tėvelių, broliuko, sesutės ir draugių tarpe buvo daug smagiau... Ir nusišukusi kumsčiu nušluostė ištryškusią ašarą.

— Aa, taip... — sausai pastebėjo senis ir nuo lentynos paėmė storą knygą. Keletą puslapių paskleidė, patylomis perskaitė ir tarė:

— Hm!... Tavo laimė, nes tavo likimo knyga sako, kad esi jautrios ir gailestingos širdies mergaitė. Neskriaudi paukštelių ir gyvulių. Mėgsti švarą, nelaimei ištikus neatsisakai padėti, klausai savo tėvelių ir, svarbiausia, nemeluoji. Be to, nesi tinginė. Mokykloje užduotus eilėraščius atmintinai išmoksti, puikiai žinai daugybės lentelę. Tas visas tavo geras savybes įvertinę, su lipučiais ir upėmis pasitarę, vienasbalsiai nutarėme tave paleisti. Tik prašau nesijaudinti, bet atydziai išklausyti. Še tau rūtų šakelė. Žiūrėk, nepamesk ir gerai įsidėmėk! Tuo pačiu keliu grįžk... Plyšį pasiekusi, atsistok nugara ties anga, su rūtų šakele aplink save apibrėžk ratą ir triskart mirktelėk. Atsimink, triskart — ne daugiau ir ne mažiau!... Taip taręs, dievaitis Upinis dingo.

Sužinojusi paslaptį, kaip į paviršių ištrūkti, ji iš džiaugsmo net aiktelėjo. Greitai baigė namų ruošą ir su lūšnele atsisveikindama tarė:

— Miela lūšnele, man gaila su tavim skirtis! Dabar esi švari, šviesi ir jauki... Bet tu žinai, kad tėveliai susirūpinę, manęs ieško, turiu skubėti. Sudie!

Ir, įpynusi į kasą rūtų šakelę, pasileido bėgti atgal prie urvo. Bėgo be takelio per plynę, kur dygutės badė kojas, kur žvarbus vėjas kaukė.

(Bus daugiau)

MAŽASIS JŪREIVIS

V. Jonikas

Aš turiu jau laivą
Popierinėm būrėm,
Jis sau plaukinėja
Pelkėmis, kaip jūrom.

O kai paūgėsiu,
Būsiu jūrų skautas,
Bus laiveliais marios
Mano apkeliautos.

Dar vėliau, kai ūsas
Ims panosėj kaltis,
Sėsiuos į laivyno
Garlaivius ir valtis.

Baigsiu jūrų mokslus,
Tapsiu kapitonu.
Gausiu karo laivą,
Vertą milijono.

Kausiuosi su priešais,
Ginsiu laisvės teisę,
Kolei Klaipėdoje
Inkarą nuleisiu.

Rasiu lietuvaite
Tarp žaliųjų rūtų,
Tarsiu jai žodelį,
Kad liūdna nebūtų.

Jai padovanosiu
Gintaro iš jūrų,
Jos broliukui – laivą
Popierinėm būrėm.

SIGUTĖ SMILGUTĖ

Liūda Gudelienė

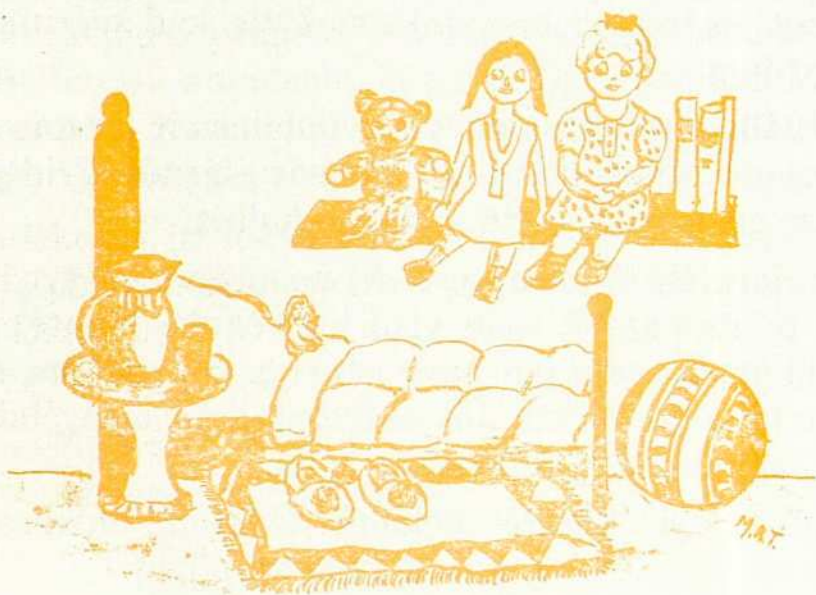
Sigutė buvo maža, graži ir gera mergytė. Tik ji nenorėjo valgyti! Kiekvieną sykį, kai mamytė padėdavo lėkštę sriubos jai ant stalo, ji stumdavo ją nuo savęs, tvirtai pareikšdama: “Ačiū ne!” Nemėgo Sigutė nei kiaušinių pusryčiams, nei dešrelių pietums, nei daržovių košytės vakarienei. Mamytė rūpinosi, ragino visaip, o tėvelis net pagąsdindavo:

— Jei nevalgysi, sudžiūsi kaip smilga, ir nupūs tave vėjas į mišką.

Sublogo Sigutė, jos veideliai išblyško, bet tėvelių nepaklausė. Ji vistiek atsisakydavo valgyti, arba niekam nematant, pakišdavo savo dalį šuniukui, kad mamytė nesirūpintų.

Ir štai vieną dieną atsitiko keistas dalykas. Kai Sigutė neišgėrusi pienuko atsigulė savo lovėlėj pailsėt, jai pasirodė, kad jos rankos, kojos ir visas jos kūnelis ima mažėti! Jos galvutė pasijuto tokia lengva, kad rodos ims ir subirės kur prisilietus. Sigutė dar labiau nustebo pamačius,

kad visi daiktai jos kambaryje staiga išaugo! Baldai atrodė lyg belangiai dangoraižiai, o ant lentynos išsirikiavusios lėlės žiūrėjo į ją milžino akimis.

— Mama, mamytė, žiūrėk kas pasidarė! — išsigandus šaukė mergaitė. Bet mamytė darbavosi kieme, ir Sigutės silpno balselio neišgirdo. Pro praviras duris Sigutė puolė laukan mamos ieškoti. Tuo pat metu papūtė smarkus vėjas, staigus sūkurys pagriebė Sigutę, apsuko ratu ir garsiai švilpdamas pradėjo nešti. Sigutė net užsimerkė iš baimės. Ji juto tik, kad skrenda, kad supa ir linguoja ją vėjas, nešdamas vis tolyn ir tolyn nuo namų.

Kai Sigutė pagaliau išdrįso praverti akis, ji pamatė aplink save milžiniškus medžius tarp kurių blykčiojo šimtai keistų žiburėlių. Geriau išžiūrėjus, ji pamatė, kad tai miško žvėrelių akys smalsiai spokso į ją. Sigutė mylėjo žvėriukus ir nesibijojo jų, bet šitie atrodė tokie nepaprastai dideli ir galingi! Net kiškis, ir tas jai pasirodė meškos didumo, o voveraitės uodega net saulę užtemdė.

— Kokia ji mažytė, nedidesnė už smilgą!

— Žiūrėkit, ji pajudėjo, ji gyva!

— Kas ji? Iš kur? — klausinėjo viens kitą žvėreliai.

Sigutė taip nustebo supratusi žvėrių kalbą, kad net išgastį pamiršo.

— Aš Sigutė. Aš noriu namo! — bandė paaiškinti mergaitė, bet jos balselis buvo toks mažytis, kad žvėriukai nieko negirdėjo.

Neužilgo pasigirdo garsus zvimbimas ir keistas paukštis, panašus į didelį uodą, nutūpė prie Sigutės. Pridėjęs kojętę prie ausies, uodas davė ženklą kalbėt.

— Mane čia vėjas atnešė. Aš nenorėjau valgyt ir pasidariau tokia mažytė, — iš visų jėgų šaukė Sigutė uodui į ausį, kol papasakojo jam savo istoriją. O pabaigus, nebeišlaikė ir pradėjo verkti. Jos ašarėlės, kaip mažyčiai rasos lašeliai, spindėjo ant nukritusių lapų.

Išgirdę apie Sigutės nelaimę, žvėreliai susigraudino. Jie dairėsi viens į kitą, nežinodami kaip padėt.

Pirmoji prašneko pelėda. Ji buvo labai protinga, ir visi žvėreliai jos patarimo klausė.

— Tiems, kurie nevalgo, dažnai taip atsitinka. Reikalas čia rimtas. Padėti reikia. Tik ar žinot kas, kur ši mergaitė gyvena?

Tačiau nei žvėreliai, nei paukščiukai negalėjo pasakyti kur Sigutės namai.

— Tada klausykit, — vėl prabilo pelėda. Jūs, paukščiai, išsiskirstykit po visą apylinkę ir sužinokit kuriuose namuose tėvai ieško mergaitės. O sugrižę, tuoj man praneškit.

— O jūs — kreipėsi pelėda į žvėriukus, parūpinkit šitai smilgutei valgyt. Turime ją kaip nors atpenėti, kad tėvai galėtų atpažinti.

— Jei nevalgysi, dar labiau sudžiūsi, o tada nei uodas tavęs neižiūrės, — beveik piktai pelėda mokė Sigutę.

Bet Sigutės raginti nereikėjo. Žinodama, kad nepasistiprinus nepasieks namų, ji rijo viską, ką žvėreliai sunešė, ir dar daugiau prašė. Ir kiškio surinktos morkos dabar jai

buvo skanios, ir pievos žolytės saldžios, o kai paragavo lapės atvilkta gaidžio kulši, net apsilaižė, taip gardu buvo.

Saulė jau buvo nusileidus, kai būrys paukščių, linksmai čiauškėdami pranešė pelėdai, kad Sigutės namai surasti. Beliko tik nugabenti ją tenai. Čia į pagalbą atskrido šikšnosparnis, kuris kaip tik ruošėsi skristi į naktinę medžioklę, ir pasisiūlė panešėti Sigutę iki namų.

Padėkojus ir atsisveikinus su miško darugais, Sigutė įsikibo į plačius šikšnosparnio sparnus ir išskrido pas tėvelius. Didžiulis žvirblių pulkas rodė jiems kelią.

— Aš niekad niekad nebestumsiu šalin sriubos, — galvojo pakeliui Sigutė — ir pieną visą išgersiu, ir kiaušinius valgysiu, ir ...

— Sigute, kur tu dingai? — švelnus mamytės balsas pertraukė Sigutės mintis.

Mergaitė krūptelėjo ir apsidairė. Kokia laiminga ji buvo pamačius vėl savo kambarį ir žaislus ant lentynos, ir baldus tokius, kaip visuomet! Nejaugi ji sapnavo? Bet šikšnosparnio šešėlis ir linksmas žvirblių čirškėjimas už lango buvo ženklas, kad tai ne sapno būta.

— Mama, valgyti noriu! — staiga sušuko Sigutė ir puolė savo nustebusiai mamytei į glėbį.

TRUPUTĮ PAGALVOK

A.

Kartą žmogus ėjo keliu ir vedėsi su savim ožką ir vilką, o rankose laikė didelę kopūsto galvą. Taip beeidamas, jis priėjo upelį, per kurį buvo ištiestas lieptas. Jam reikia pereiti į kitą pusę, bet lieptas išlaiko tikrai du dalykus iš karto. Taigi, žmogus gali su savim imti tik arba kopūstą, arba ožką, arba vilką. Jei jis perneš kopūstą, ir paliks vilką su ožka, vilkas ožką suės. Jei paims vilką, o paliks kopūstą su ožka, ožka suės kopūstą. Padėkite jam sugalvoti, kaip visus tris saugiai pergabenti per lieptą.

B.

Apkeiskite raides ir sustatykite žodžius taip, kad būtų galima perskaityti sekančius sakinius.

1. Amon jorèpa amam.
2. Syrak vobu susran.
3. Viakia onir meiog.
4. Iemaž obuv altaš.
5. Tuvalie ray islaš.

C.

Surašykite sekančius žodžius į grupes, kad vienoje būtų gyvuliai, antroje augalai, o trečioje daiktai.

lapė	tulpė	briedis
kopūstas	ratas	palmė
žolė	kurmis	spinta
siena	sniegas	rašalas
pelė	beržas	obelis

LIETUVOS ŽEMĖLAPIO GALVOSŪKIS

Skersai:

2. Paveikslas, kuris šalį vaizduoja.
6. Kai prie ratelio dirba, sakome kad...
7. Stebuklingas sutvėrimas pasa-
kose.
9. Diena, mėnuo, metai yra...
11. Skaičius.
13. Ne viršus, bet...
15. "Tiktai", sutrumpinta.
17. Ne aš, ne jis, bet...
18. Galvoja.
19. ...motulę augau, valialę turėjau.
21. Supinti plaukai.
22. Vienas iš dviejų lakūnų, kurie
žuvo perskridę lėktuvu Atlantą.

Zemyn:

1. Kas šiam žemėlapyje atvaizduota?
3. Pagrindinis Lietuvos uostas.
4. Vieta, kur randasi Birutės kalnas.
5. Kai reikia skubėti, yra...
8. Dvylika colių yra...
10. Gražinti.
12. Ne miestas, bet...
14. Lyg.
16. "Kanda", būsimajame laike.
19. Muilo burbulas.
20. Pieniškas valgis.

(Atsakymai psl. 29)

GYVENIMO SIŪLAS

Išvertė Birutė Vindašienė

Mažasis Jurgiukas buvo labai laimingas berniukas. Jis savo dienas praleisdavo dideliame sode, žaisdamas su didžiuliais šunimis, savo auklės priežiūroje. Jo mama jį labai mylėjo, o tėvelis, grįžęs iš darbo, vakarais žaisdavo su juo.

Jurgiukas buvo gražus vaikas, geltonais garbiniuotais plaukais ir juodomis akimis, kuriose atsispindėdavo jo šypsena. Tėvai patenkindavo jo kiekvieną norą: saldainiai, žaislai, gražūs rūbai, ilgi pasivažinėjimai puikioje karietoje — viskas buvo jo, jei tik jis panorėdavo. Berniukas labiausiai mėgdavo sėdėti greta karietos vežėjo — kartais jis net leisdavo palaikyti vadžias...

Bet vieną gražią dieną šis laimingas gyvenimas pasibaigė. Jurgiukas turėjo pradėti mokytis skaityti ir rašyti. Rimtas jaunas vyras buvo pasamdytas jį mokyti. Kiekvieną dieną Jurgiukas sėdėjo su savo mokytoju ir bandė išmokti abėcėlę, kol jo du didžiuliai šunys kantriai laukė už klasės durų.

Jurgiukas buvo klusnus, bet jis jau nebebuvo toks laimingas ir linksmas kaip tada, kai valandomis žaisdavo sode. Kodėl jam dabar reikia tiek daug mokytis, kai pirmiau jis galėjo tiktai žaisti?... Kartais jis nueidavo sau į vieną sodo kamputį pagalvoti apie tuos pasikeitimus savo gyvenime.

Vieną dieną, kai jis sėdėjo susirietęs žalioje žolėje, liūdnai žiūrėdamas į dangų, jam pasirodė graži burtininkė, apsivilkusi sidabrinio rūbu su žėrinčia karūna ant galvos. Ji palietė jo petį savo burtų lazdele ir tarė:

— Aš žinau visas tavo mintis ir norus. Jau seniai matau, kad tu nesi laimingas ir linksmas, kaip pirmiau. Tu nori daugiau sužinoti apie savo gyvenimą — ar ne? Štai, žiūrėk. Šis siūlų kamuolys yra tavo gyvenimo siūlas. Tu gali jį patraukti, ir kai siūlas atsivynios, tavo gyvenimas praeis taip, kaip tu norėsi... Bet atsargiai — siūlo galą pasieksi greičiau, negu manai. Kai šis siūlas pasibaigs, baigsis ir tavo gyvenimas. Supratai? — ir burtininkė, padavusi jam kamuolį, dingo.

Jurgiukas sėdėjo nustebejęs, susižavėjęs gražia burtininke. Jis pilnai nesuprato, kas jam nutiko, net manė, kad užsisapnavo, begulėdamas žolėje. Bet ne, tai nebuvo sapnas, nes štai jo rankutėje stipriai suspaustas buvo siūlų kamuolys. Ir jam reikėjo tiktai patraukti siūlą...

— Jurgiuk, Jurgiuk, kur tu? — šaukė jo mama. — Tavo mokytojas jau čia, paskubėk!

Jurgiukas nelabai norėjo tų pamokų ir pagalvojo sau:

— O kad taip imčiau ir patraukčiau siūlą...? Kažin kas atsitiktų...?

Jis paėmė kamuolį ir švelniai patraukė siūlą. Staiga jis pajuto, kad jis visai kitoks, jau nebe vaikas, bet penkiolikos metų jaunuolis — aukštas, stiprus, gražus. Jam neberūpėjo nei žaislai, nei sodas. Gyvenimas šaukė: Jūra — plaukimas ir jo nuosavas laivelis, medžioklė — jis jau turėjo savo arklį ir šunis, o buvo dar baliai, šokiai ir šaunūs rūbai. Laikas bėgo ir Jurgis džiaugėsi kiekviena minute.

Vieną dieną jis sutiko savo vyresnius pusbrolius, kurie studijavo universitete. Jis klausėsi jų kalbų ir panorė būti su jais. Jau ilgą laiką jis buvo pamiršęs apie gyvenimo siūlą, bet dabar jis nubėgo į savo kambarį, išsiėmė kamuolį iš stalčiaus ir vėl patraukė siūlą. Vienu momentu jis tapo jaunu vyru, norinčiu mokytis ir gyventi.

Jis lankė universitetą, o per atostogas išjodavo medžioti, eidavo į teatrą, arba važinėdavo automobiliu. Jis buvo taip užsiėmęs, kad nė nepastebėjo savo tėvų žilstančių plaukų ir senatvės negalavimų.

Bet pagaliau atėjo diena, kai Jurgiui nusibodo visos tos linksmybės. Jis norėjo turėti savo namus, žmoną, vaikus. Ir taip lengva buvo viską įsigyti — jis tik patraukė siūlą ir čia pat buvo puikūs namai, graži žmona ir kūdikėlis lopšyje. Neužilgo atsirado

ir antras vaikutis, ir trečias. Augo dvi mergytės ir berniukas. Jurgis buvo laimingas: jis labai mylėjo savo žmoną ir vaikus, kurie mokėjo jį visai pradžiuginti.

Jurgis norėjo, kad viskas taip ir pasiliktų visados. Tačiau jo žmona jam priminė, kad reiktų susirūpinti jų vaikučių ateitimi. Jurgis vėl patraukė siūlą ir štai — pasisekimas, draugų pagarba, svarbūs reikalai. Jis buvo labai užimtas. Visi klausė jo patarimų, prašė pagalbos. Jam buvo lengva aprūpinti savo vaikus.

Tačiau laikui bėgant, Jurgis vėl pajuto kažkokį trūkumą. Jis pasikalbėjo su žmona, o ji jam atsakė, kad jiems gi trūksta anūkų.

— Anūkų! — sušuko Jurgis. — Nejaugi mes jau galėtume anūkus turėti? Atrodo, kad tik vakar...

Jis vėl nuėjo į savo kambarį ir išsitraukė siūlą kamuoliuką. Ne daug siūlų beliko. Tada jis prisiminė burtininkės žodžius:

— Atsargiai — siūlo galą pasieksi greičiau, negu manai!

Tiesa. Gyvenimas toks brangus, o mes vis skubame pasiekti garbės ir turtų.

— Šis siūlas man daug davė, bet vieno dalyko jis negali duoti — laiko. Laiko pasidžiaugti gyvenimu, — nusistebėjo Jurgis. Bet jis žinojo, ką turi daryti. Jis dar kartą patraukė siūlą.

Jo vaikai apsivedė ir greit jų maži vaikučiai pralinksmino Jurgio dienas ir išsklaidė liūdnas mintis. Jis vėl buvo laimingas, žaisdamas su anūkais ir stebėdamas gyvenimą — gražų kaip gėlę.

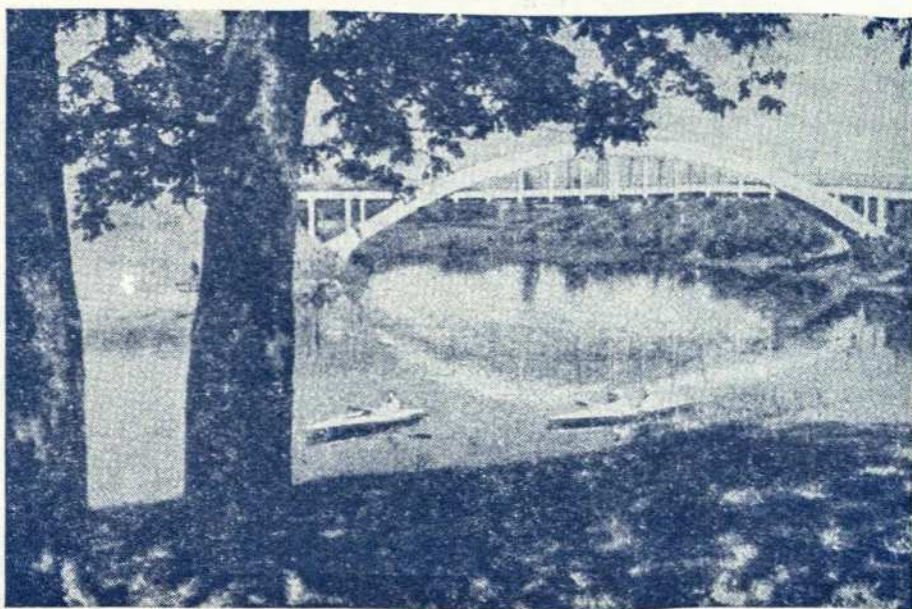
Atėjo jo aštuoniasdešimtasis gimtadienis. Jurgis sėdėjo savo kambaryje, rankoje laikydamas siūlą kamuoliuką. Ką jis dar galėtų duoti savo vaikams ir anūkams. Jis juos taip mylėjo. Ko jis pats galėtų daugiau norėti?

Staiga ant laiptų pasigirdo linksmi balsiukai:

— Seneli, seneli, sveikiname gimimo dienoje!

Šeši linksmi garbinuoti vaikučiai įbėgo į kambarį. Sudėję dovanas ant rašomojo stalo, jie pribėgo apkabinti savo senelį. Jis švelniai visus paglostė ir staiga, jis žinojo, ką daryti su savo paslaptingu kamuoliuku. Jis išsiėmė iš stalčiaus, pavartė — siūlą kamuoliukas buvo toks mažutis, mažutis —, ir įdėjęs į dėžę — užrakino.

NARVYDO NUOTYKIAI

Jonas Šulcas

Pabėgti! Ši mintis nedavė Narvydui ramybės. Jis vis galvojo, kaip tai padaryti... Kur bėgs? Ką galvos jo tėvai, kai sužinos?

Tamsiu žvilgsniu žvelgė jis pro langą, sėdėdamas savo kambaryje ir sukdamas galvą. Staiga jis išgirdo tėvelio žingsnius ant laiptų! Narvydui širdis pradėjo greitai plakti ir... štai, prasivėrė durys ir tėvelis stovi prieš jį. Išsigandęs, Narvydas tyliai laukė rūsčių žodžių ir net bijojo pažiūrėti tėvui į akis.

Bet tėvelio veidas buvo visai švelnus. Jis maloniu balsu prabilo:

— Narvydai, atspėk kas mus šiandien aplankė!

Narvydui tuoj šovė į galvą mintis: “Gal geruoju nori mane išvilioti į pataisos namus? Nesileisiu būti apgaunamas!”

— Nežinau, tėveli, — sumurmėjo jis, tebežiūrėdamas į grindis.

— Tai buvo svečiai iš Italijos, kur yra mokykla lietuviams berniukams, — pradėjo aiškinti tėvelis, atsisėdamas greta sūnaus. — Tie ponai pasakojo, kad mokykla labai gražioje vietoje, ant kalnelio pastatyta, o aplinkui dideli vynuogynai, derlingi laukai ir visokių vaisių sodai. Apylinkės kalvutės nusagstytos viduramžių pilimis, o toluomoje matosi Alpių kalnai, apdengti pasakiškais sniegynais.

Susidomėjęs tėvelio žodžiais, ir gerokai nustebęs, Narvydas pakėlė galvą ir smalsiai klausė. Visai netikėtai, tėvelis paklausė:

— Ir tave kvietė ten važiuoti mokytis. Ar norėtum?

— Ar ten niekas rykštėmis nemuša? — dar paklausė Narvydas, norėdamas galutinai įsitikinti, kad čia ne pataisos namais kvepia.

— Man svečiai pasakojo, kad mokiniai jaučiasi taip smagiai, kad net per atostogas toje mokykloje pasilieka, — nusišypsojo tėvelis. — Vasarą daug įdomiau atostogauti Alpių kalnuose, laiptoti ant snieguotų viršūnių ir rinkti tarp uolų paslėptus edelveisus. Sako, kad ten mokytojai kartu su berniukais žaidžia futbolo, krepšinio ir beisbolo rungtynėse, o vakarais prie laužo taip juokingai vaidina, kad žiūrovai raitosi iš juoko! Rykštės visai nereikia, nes visi taip linksmi sugyvena...

Kiek pagalvojęs, Narvydas taip pat šyptelėjo ir, žvelgdamas tėveliui tiesiai į akis, sutiko važiuoti Italijon, kur tiek nuotykių laukia.

Už kelių dienų Narvydas visai užmiršo pabėgimo planus ir nekantriai laukė išvykimo naujon mokyklon. Tuo tarpu mama pripirko naujų rūbų ir kitų daiktų. Pagaliau atėjo rugpiūčio 14-toji.

Tėveliai palydėjo Narvydą ligi traukinių stoties, kur greit atriedėjo ilgas traukinys, ITALIA EXPRESS. Nors buvo smagu iškeliauti, bet nelengva namus, o ypatingai tėvelius, palikti.

— Mama! — beveik pravirko berniukas, staiga susijaudinęs.

— Narvydai, būk vyras! — tarė tėvelis, tapnodamas per petį.

Narvydas dar kartą pabučiavo mamą ir tėtį ir išoko į traukinį. Ten sutiko visą būrį lietuvių berniukų, kurie su palydovu taip pat važiavo į Italiją. Palydovas tuoj juos supažindino, ir jų draugystėje Narvydas pradėjo jaustis visai gerai.

Traukinys beveik skriste skrido, kas minutę pro langą rodėsi nauji vaizdai. Jie važiavo ilgai, ir Narvydui darėsi vis įdomiau. Jis negalėjo atsigėrėti Reino upe ir jos krantais. Negalėdamas akių nuo lango atitraukti, Narvydas stebėjo pralekiančius miestus ir miestelius. Gaila, kad traukinys vis važiavo tolyn ir nebuvo galima išlipti pasižvalgyti. Juk čia visko buvo — meniškai išpuoštų viduramžių pilaičių, bažnyčių, visokių didingų rūmų. Kalnuotose Reino pakrantėse dunksojo pilys. Tokios, apie kurias tėvelis jam pasakojo. Kaikurios buvo visai sugriuvusios, kitos gerai išsilaikiusios. Narvydas prisiminė istorijos pamokas, per kurias jam labiausiai patikdavo mokytojo pasakojimai apie riterius, kurie, narsių karžygių apsupti, iš aukštų pilių valdė apylinkių žemes.

(Bus daugiau)

Lietuvos žemėlapis galvosūkio atsakymai (psl. 23) — Skersai: 2. žemėlapis, 6. verpia, 7. laumė, 9. data, 11. du, 13. apačia, 15. tik, 17. tu, 18. mąsto, 19. pas, 21. kasa, 22. Darius. Žemyn: 1. Lietuva, 3. Klaipėda, 4. Palanga, 5. skubu, 8. pėda, 10. atiduoti, 12. kaimas, 14. it, 16. kąs, 19. puta, 20. sūris.

MŪSŲ KŪRYBA

SAPNAS, KAD ESU LIETUVOJE

Kai atsiguliau į lovą, greitai užmigau. Man pasirodė labai graži moteris ir sakė, kad galiu prašyti, ko tik noriu. Aš sakiau, kad norėčiau skristi į Lietuvą. Po minutės pasirodė Lietuva. Skrisdamas per Vilnių, tuoj pastebėjau Vytautą, atiduodantį kryžiuočiams Žemaitiją, o paskui besirengiantį moters drabužiais. Paskui mačiau Mindaugą, bandant suvienyti Lietuvą. Jis manęs prašė patarimo, bet sakiau, kad turiu skristi toliau. Skrisdamas per Baltijos jūrą, pastebėjau Jūrą ir Kastytį. Jie besikalbėdami net pasibučiavo. Tik nebeliko daug laiko. Turėjau toliau skristi. Tada pamačiau Birutę ir Kęstutį. Aš jam padėjau pagrobtį Birutę ir palydėjau juos iki Trakų. Šią vietą palikęs, skridau į Tilžę, kur radau Vydūną prie stalo, atsisakantį mėsą valgyti. Toliau skrisdamas, pastebėjau Rambyno kalną. Ten radau Martyno Jankaus ūkį. Tyčia sustojau pažiūrėti, ar tikrai yra spaustuvė — ir radau! Paskui pajutau, kad krentu, krentu, vis žemyn, žemyn. Staiga atsibudau. Žiūriu — guliu ant žemės.

Saulius Cibas
Bostono lituanistinė
mokykla.

LIETUVIŲ MOKYKLA

Aš einu į lietuvių mokyklą. Einu, nes noriu išmokti skaityti, rašyti ir gerai kalbėti lietuviškai. Noriu užaugti geru lietuviu. Dabar einu į mokyklą šeštus metus ir esu penktame skyriuje. Mūsų klasėje yra devyni mokiniai, gi keturi ketvirtame skyriuje.

Rimas Ališkauskas
V-tas skyrius
Montreal, Canada

KŪČIOS PAS MUS

Aš ir mamytė prieš Kūčias viską tvarkėm, kad būtų gražios Kūčios. Mamytė viską kepė ir virė, o aš padėjau, kiek galėjau. Aš gražiai žaisliukais papuošiau egulutę. Ant jos buvo pastatyti tokie angeliukai ant pagaliuko, ir kai uždegėm žvakutes jų apačioj, jie sukosi ir skambėjo. Kai atėjo Kūčios, mes valgėm, laužėm plotkėles ir bučiavomės. Man Kūčios patinka ne dėl to, kad gaunu dovanų, bet kad Jėzulis gimsta ir būna labai linksma. Paskui ėjome atidaryti dovanas ir atsigulti, kol mama pažadino važiuoti į mišias.

Rasa Lukosevičiūtė
IV-tas skyrius
Montreal, Canada

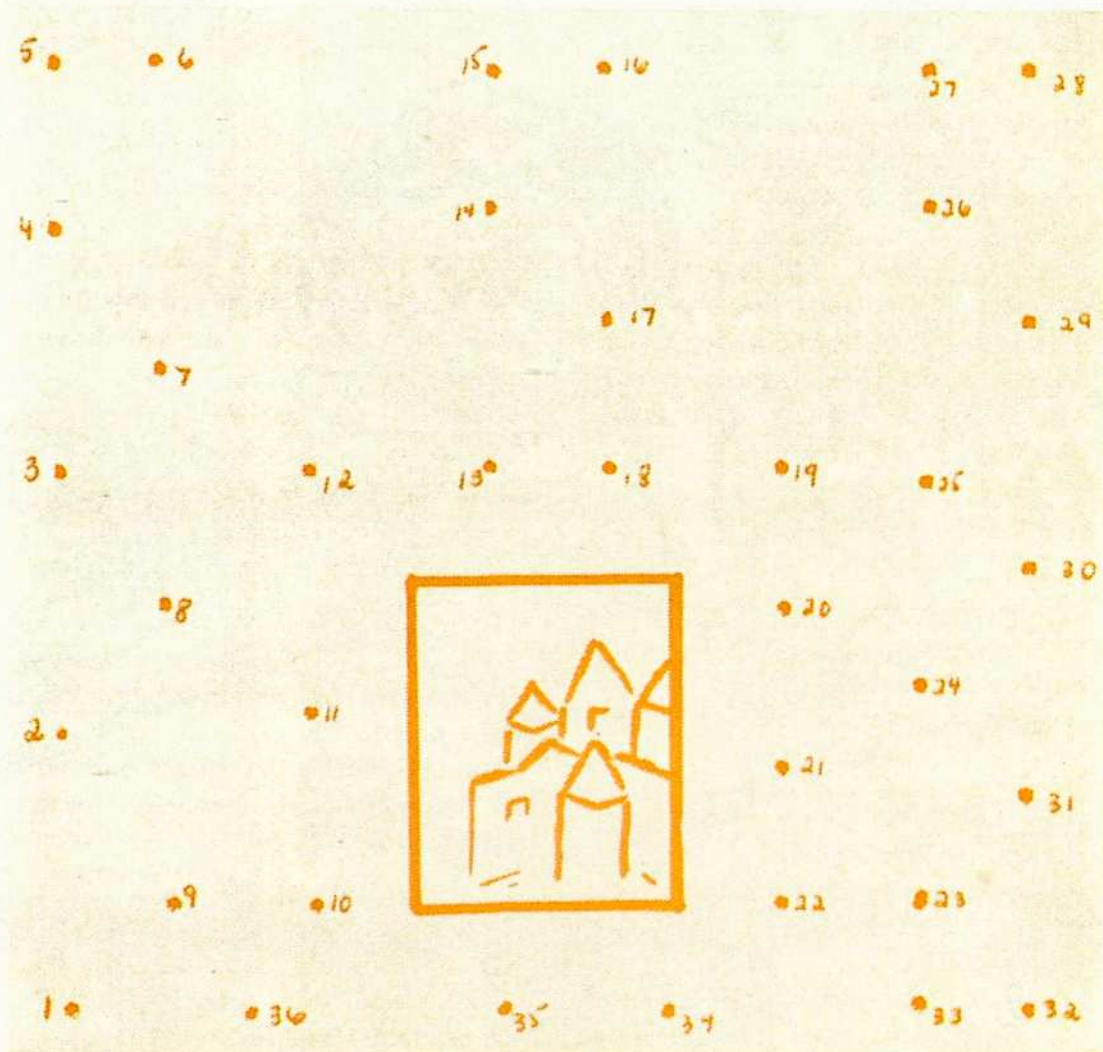
KŪČIOS

Buvo Kūčių diena. Aš su broliu-ku puošėm eglutę. Mamytė kepė pyragus, ruošė žuvį ir kompotą. Bedirbdama ji pasakojo, kaip Lietuvoje švęsavo Kūčias. Ir štai atėjo momentas, kai žvaigždės sužibo danguje, o mes pradėjome

valgyti gardžią vakarienę. Sukalbėjome poterėlį, ir tėvelis su mamyte pradėjo laužyti plotelę. Po Kūčiųėjome pailsėti. Kai atėjo laikas, mamytė mus pakėlė eiti į bažnyčią.

Rūta Pociauskaitė
IV-tas skyrius
Montreal, Canada

Sujunkite taškus gražiai
Ir pamatysit, kad tikrai
Čia slepiasi stulpai!

LINKSMIAU

Mokytoja: Jei yra neišmintingu žmonių šioje klasėje, prašau atsistoti. Po kiek laiko Rimutis atsistoja.

Mokytoja: Kodėl tu manai, kad esi neišmintingas, Rimuti?

Rimutis: Aš nieko nežinau apie savo išmintį, bet man nesmagu, kad jūs viena stovit...

Marytė pirmą kartą važiavo traukinyje. Ji nuėjo nusipirkti šokolado, ir pamiršo kaip grįžti atgal į savo vietą.

Konduktorius: Mergyte, ar net neatsimeni maždaug kur sėdėjai?

Marytė: Buvo toks numeris užrašytas, bet aš jo neatsimenu, tik žinau, kad kur aš sėdėjau pro langą buvo galima matyti labai gražus ežerėlis...

— Labas, ar galėčiau pasimatyti su šios įstaigos vedėju?

— Gaila, jis yra labai užimtas, nieko nepriiminėja... Nebent Jūs esat giminė...

— Žinoma — aš esu jo sesuo!

— Kaip puiku su Jumis susipažinti. Aš esu jo motina!

Jonas: Ar žinai skirtumą tarp dramblio ir dušo?

Marytė: Ne — koks tas skirtumas?

Jonas: Jei nežinai, tai būk atsargi. Gali po drambliu palisti.

— Pasakyk, kodėl žuvys nekalba.

— Įlisk į vandenį ir pabandyk kalbėti.

Dalius: Dėde, ot būtų gerai, jei tau dantis skaudėtų, o ne man.

Dėdė: O kodėl tau taip atrodo?

Dalius: Nes tu galėtum juos išsiimti, o aš negaliu...

Gydytojas: Ši ipiovimą jums susisų už \$10.

Ligonis: Gerai, bet siųkit paprastais dyksniais, aš nenoriu jokių mandrų siuvinėjimų!

Tėvas: Bet Antanai, kaip tu galėjai muštis su tuo berniuku, kai jis pasakė, kad tavo sesutė negraži? Juk tu neturi sesutės?

Antanas: Tėveli, aš tik iš principo.